

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

26 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 5 martie 2019, în cauza penală privind-l pe

BORDIAN Vadim XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 19.11.2018 – 19.12.2018;

Instanța de apel: 16.01.2019 – 05.03.2019;

Instanța de recurs: 24.05.2019 – 26.06.2019.

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătorei Edineț (sediul Briceni) din 19 decembrie 2018, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Bordian V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 155 Cod penal la pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 420 unități convenționale, ceea ce constituie 21000 lei.

Totodată, instanța a dispus încasarea din contul inculpatului Bordian V. în beneficiul lui Bojic V. suma de 5000 lei, cu titlul de prejudiciu moral.

Cerința procurorului despre încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare a fost respinsă, ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că, Bordian V., la 2 septembrie 2018, în jurul orelor 22.00-23.00, aflându-se în fața blocului de locuit situat în s. Colicăuți r-nul Briceni, în urma unui conflict apărut între el și Bojic V., i-a aplicat ultimului cu pumnul în diferite regiuni ale capului câteva lovituri, în rezultatul cărora ambii au căzut jos la pământ, cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr. 201819D0135 din 25.09.2018, echimoze la urechea stingă și față, excoriație la gamba dreaptă, care se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglare a sănătății de scurtă durată.

În timpul când au căzut jos la pământ Bordian V. 1-a apucat cu ambele mâni pe

Bojic V. de gât și-i spunea că-l omoară. După aceasta Bordian V. a plecat acasă și a luat un cuțit de bucătărie și întorcându-se peste puțin timp, amenințându-l cu omor pe Bojic V. intenționa să-i aplice o lovitură cu cuțitul, însă nu i-a reușit, deoarece au intervenit cet. Ciumac V., Ciumac N. și Druc D., care i-au curmat acțiunile, iar cet. Pascari E. și Cojocari E. l-au condus pe Bordian V. acasă. Peste aproximativ 10 min., Bordian V. s-a întors și având în mână o seceră (unealtă agricolă) l-a amenințat din nou pe Bojic V. cu moartea, existând pericolul real al realizării amenințării. În timpul când intenționa să-l lovească cu seceră Bojic V. a intervenit Pascari E., căreia Bordian V. i-a aplicat o lovitură cu seceră la mâna stângă, cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr. 201819D0136 din 25.09.2018, plagă la degetul unu a mâinii stinge, care se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglare a sănătății de scurtă durată.

Pe baza stării de fapt expuse supra, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, *amenințarea cu omor sau cu vătămarea corporală gravă, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări*.

În ședința de judecată, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul, fiind asistat de avocat, a înaintat cerere privind recunoașterea în totalitate a vinovăției și a faptei indicate în rechizitoriu, nu a solicitat administrarea probelor noi, dar examinarea cauzei pe baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de partea vătămată Bojic V., care a solicitat casarea parțială a sentinței, în partea soluționării acțiunii civile, cu dispunerea încasării din contul inculpatului a prejudiciului moral în cuantum de 40000 lei și a cheltuielilor de asistență juridică, potrivit bonurilor de plată anexate.

În motivarea apelului declarat, partea a invocat că contestă sentința în latura civilă și anume privitor la încasarea prejudiciului moral, menționând că Bordian V. a comis infracțiunea în privința lui, în mod intenționat cu rea-credință, la momentul săvârșirii infracțiunii își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările ei, le-a admis și a dorit în mod conștient survenirea acestor urmări. Potrivit prevederilor art. 16 alin. (3) Cod penal, infracțiunea comisă de inculpat se consideră mai puțin gravă.

Prima instanță în cadrul procesului penal a constatat că inculpatul a atentat la integritatea corporală, la sănătatea și la viața lui în calitate de victimă, acțiunile căruia s-au soldat cu leziuni corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată, dar nu au fost mai grave din motivul că Bordian V. nu și-a dus intențiile infracționale până la capăt.

În cadrul ședinței de judecată inculpatul a declarat că recunoaște vina pe deplin și se căiește sincer în cele întâmplate, urmărind scopul de a obține o pedeapsă cât mai ușoară, fără a cere iertare de la dânsul și a-i recupera prejudiciul cauzat prin fracțiunea comisă.

Tot în cadrul ședinței de judecată Bordian V. a declarat că suma de 40000 lei pentru cauzarea leziunilor corporale lui și atentarea la viața acestuia este mare și nu este acord de a o achita.

Astfel, în opinia apelantului inculpatul pur formal a recunoscut vina pentru a obține pedeapsă penală cât mai ușoară, dar nu pentru a se corecta.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 5 martie 2019, a fost admis apelul părții vătămate și s-a dispus casarea parțială a sentinței, în latura civilă, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunea civilă înaintată de Bojic V. a fost admisă parțial, cu dispunerea încasării de la Bordian V. în beneficiul acesteia a sumei de 15000 lei pentru prejudiciul moral cauzat și a sumei de 1300 lei pentru recompensarea cheltuielilor de asistență juridică.

În rest, celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

5. Pentru a decide astfel, instanța de apel a consemnat că, titularul apelului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului, însă critică hotărârea primei instanțe referitor la soluționarea acțiunii civile.

Conform art. 1398 alin. (1) Cod civil, *cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repara prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.*

Potrivit art. 1422 alin. (1) – (2) Cod civil, *în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral (suferințe psihice sau fizice) prin fapte ce atentează la drepturile ei personal-nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislație, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin echivalent bănesc. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului material.*

Totodată, conform art. 1423 alin. (1) – (2) Cod civil, *mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum statutul social al persoanei vătămate.*

Raportând normele legale vizate la caz, instanța de apel ținând cont de caracterul și intensitatea suferințelor fizice și psihice în legătură cu vătămarile corporale cauzate lui Bojic V., care a devenit victima unei violențe nejustificate din partea consăteanului său, fiindu-i dereglată sănătatea pe o perioadă de timp, de gradul de vinovăție a inculpatului, precum și de faptul că condamnarea inculpatului în sine constituie la fel o satisfacție echitabilă pentru partea vătămată, s-a conchis că suma de 5000 lei încasată de instanța de fond ca fiind una insuficientă, urmând a încasa cu titlu de prejudiciu moral suma de 15000 lei, aceasta fiind o sumă reală ce corespunde faptelor comise, care va compensa consecințele negative ale prejudiciului suportat de aceasta, iar suma solicitată în mărime de 40000 lei fiind una excesiv de mare comparativ cu prejudiciul cauzat prin infracțiune, urmările survenite și suferințele psihice trăite de apelant.

De asemenea, instanța de apel a ajuns la concluzia că urmează a fi încasate de la inculpat în beneficiul părții vătămate și cheltuielile de asistență juridică, confirmate prin bonul de plată anexat la materialele cauzei penale în sumă de 1300 lei.

6. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de apel, inculpatului a declarat recurs ordinar solicitând casarea acesteia, cu menținerea în vigoare a sentinței.

În cererea de recurs, recurentul menționează că, instanța de apel a admis o eroare de fapt care a afectat soluția instanței în limitele apelului depus (art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală).

În cererea sa de apel, partea vătămată a solicitat încasarea prejudiciului moral în mărime de 40000 lei. Instanța și-a întemeiat soluția pe baza art. 1422, 1423 Cod civil, însă aceste norme materiale nu acordă împuterniciri instanței de a mări prejudiciul moral cu scopul de a acoperi o sumă presupusă a prejudiciului material. Atât în instanță cât și în apelul său, partea vătămată invocă cauzarea de dureri fizice, prin cauzarea leziunilor corporale, în urma cărora a fost internat în spital, unde s-a tratat 10 zile, apoi a urmat o perioadă de reabilitare, unde a cheltuit mulți bani.

Suma solicitată de partea vătămată nu are drept scop compensarea suferințelor dar de a acoperi un oarecare prejudiciu material nedemonstrat. Eroarea de fapt și de drept, a instanței referitor la motivele invocate mai sus, au dus la o soluție greșită fiind afectată de aplicarea incorectă a normelor de drept. Prejudiciul moral în mărime de 15000 lei, încasat de instanța de apel, este una disproporționată, nefiind echitabilă în comparație cu suferințele fizice ale victimei.

Instanța de apel eronat a aplicat legea materială și procesuală art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, art. 1423 Cod civil, fapt ce a dus la o soluție greșită privitor la volumul prejudiciului moral încasat. Partea vătămată nu a invocat un alt prejudiciu nepatrimonial decât suferința fizică pentru o perioadă de 10 zile de tratament în spital și o perioadă neclară de reabilitare unde precum că a cheltuit mulți bani. Practic, instanța de apel majorează prejudiciul moral cu scopul de a acoperi anumite cheltuieli materiale presupuse a părții vătămate.

În drept, recurentul își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul și avocatul Boubătrîn T., care acționează în interesele părții vătămate, au depus referințe prin care menționează că recursul inculpatului urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, fără citarea părților, în baza actelor din dosar, Colegiul Penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele considerente.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, se relevă că instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat. Soluția instanței prin care se dispune inadmisibilitatea cererii de recurs,

din motiv că este vădit neîntemeiată, este precedată de efectuarea verificării temeiurilor de casare invocate de parte, în raport cu actele dosarului, drept urmare constatându-se că actul recurat este conform legii, fără a prezenta vreo lipsă de natură să-l afecteze și să genereze desființarea acestuia.

Din conținutul cererii de recurs, se constată că recurentul face trimitere la temeiurile de casare stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, însă nu aduce careva argumente temeinice ce le-ar fonda, pledând pentru desființarea deciziei instanței de apel, cu menținerea în vigoare a sentinței. În esență, criticele inculpatului se rezumă la dezacordul acestuia cu majorarea cuantumului prejudiciului moral acordat de instanța de apel și cu acordarea cheltuielilor de judecată suportate de partea vătămată.

Verificând actele cauzei, raportate la alegerile recurentului în partea ce ține de soluționarea acțiunii civile, Colegiul Penal reține că decizia instanței de apel este corectă, legală și întemeiată, iar criticele avansate în această parte de inculpat sunt vădit nefondate. Pentru a statua asupra acestei soluții, s-au avut în vedere următoarele raționamente.

Acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere delictuală a persoanei responsabile potrivit legii civile, pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale. Prejudiciul solicitat de partea civilă prin intermediul acțiunii avansate în fața instanței împotriva inculpatului, trebuie să reprezinte o consecință directă a infracțiunii deduse judecării, atât în cazul pretinderii recuperării prejudiciului material, cât și celui moral.

La caz, inculpatul, prin acțiunile sale infracționale și intenționate i-a cauzat părții vătămate Bojic V. atât suferințe fizice, cât și psihice, gravitatea primelor a fost constatată prin raportul de expertiză judiciară nr. 201819D0135 din 25.09.2018, părții fiindu-i cauzate echimoze la urechea stângă și față, excoriație la gamba dreaptă, care se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglare a sănătății de scurtă durată. Chiar dacă dereglarea sănătății a fost de scurtă durată, totuși aceasta a condiționat efectuarea unui anumit tratament și o perioadă de reabilitare. Drept urmare, just instanța de apel a statuat asupra admiterii parțiale a pretențiilor de ordin civil înaintate de partea vătămată față de inculpat, vinovăția căruia a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Mai mult, cauza penală privindu-l pe Bordian V. a fost judecată în procedura simplificată reglementată de art. 364¹ din Codul de procedură penală. La originea inițierii unei atare proceduri, de fiecare dată, se află înscrisul autentic al inculpatului, care manifestă dorința de a beneficia de judecarea abreviată a cauzei în privința sa și de redozarea pedepsei, recunoscând în totalitate faptele indicate în rechizitoriu.

Colegiul Penal relevă faptul că în cadrul procedurilor judiciare simplificate minimul de garanții care pot fi acordat părții vătămate se rezumă la: 1) *dreptul de a fi informat referitor la condițiile procedurii simplificate, data, locul și ora ședinței de judecată în care se va examina cauza*; 2) *dreptul de a fi prezent în cadrul ședinței de judecată în care se va judeca cauza în baza probelor administrate în faza de urmărire penală*; și factorul esențial 3) *dreptul de a deveni parte civilă cu posibilitatea de a propune administrarea probelor*.

Prin urmare, este de reținut faptul că examinarea acestei cauze în procedură simplificată nu exclude asigurarea unor garanții părții vătămate, una dintre acestea fiind recuperarea prejudiciilor cauzate prin infracțiunea săvârșită. Prin alte cuvinte, judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală **nu îl scutește pe inculpat de răspunderea civilă**. În acest sens, prevederile alin. (5) al art. 364¹ din Codul de procedură penală stabilesc, în mod expres, că în caz de admitere a cererii, judecătorul explică persoanei vătămate dreptul de a deveni parte civilă și întreabă partea civilă, partea civilmente responsabilă dacă propun administrarea de probe, după care instanța procedează la dezbateri judiciare.

În conformitate cu art. 387 alin. (1) din Codul de procedură penală, odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge.

În speță, prima instanță a conchis asupra admiterii parțiale a acțiunii civile înaintată de partea vătămată Bojic V. dispunând încasarea din contul inculpatului Bordian V. în beneficiul părții suma de 5000 lei, cu titlul de prejudiciu moral.

Instanța de apel, rejudecând cauza în latura civilă la apelul părții vătămate Bojic V., a statuat asupra altei soluții vizavi de acțiunea civilă înaintată și anume a majorat cuantumul prejudiciului moral acordat acesteia de prima instanță până la 15000 lei pentru prejudiciul moral cauzat și a sumei de 1300 lei pentru recompensarea cheltuielilor de asistență juridică. În rest, celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute. Pentru a ajunge la această concluzie instanța de apel a explicat următoarele:

„Raportând normele legale vizate la caz, instanța de apel ținând cont de caracterul și intensitatea suferințelor fizice și psihice în legătură cu vătămarile corporale cauzate lui Bojic V., care a devenit victima unei violențe nejustificate din partea consăteanului său, fiindu-i dereglată sănătatea pe o perioadă de timp, de gradul de vinovăție a inculpatului, precum și de faptul că condamnarea inculpatului în sine constituie la fel o satisfacție echitabilă pentru partea vătămată, s-a conchis că suma de 5000 lei încasată de instanța de fond ca fiind una insuficientă, urmând a se încasa cu titlu de prejudiciu moral suma de 15000 lei, aceasta fiind o sumă reală ce corespunde faptelor comise, care va compensa consecințele negative ale prejudiciului suportat de aceasta, iar suma solicitată în mărime de 40000 lei fiind una excesiv de mare comparativ cu prejudiciul cauzat prin infracțiune, urmările survenite și suferințele psihice trăite de apelant.

La fel, Colegiul penal va încasa de la inculpat în beneficiul părții vătămate și cheltuielile de asistență juridică, confirmate prin bonul de plată anexat la materialele cauzei penale în sumă de 1300 lei.”

Colegiul Penal se raliază statuărilor instanței de mai sus reiterând că, potrivit art. 220 Cod procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se soluționează în conformitate cu prevederile prezentului cod. Normele procedurii civile și normele procesului de mediere a litigiilor civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal și dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementări.

În conformitate cu art. 219 alin. (3) Cod procedură penală prejudiciul material se

consideră legat de săvârșirea acțiunii interzise de legea penală dacă el se exprimă în cheltuieli pentru: 1) tratamentul părții vătămate și îngrijirea acesteia; 2) înmormântarea părții vătămate; 3) plata sumelor de asigurare, indemnizațiilor și pensiilor; 4) executarea contractului de depozit al bunurilor.

Reieșind din prevederile art. 14 Cod civil, *persoana lezată într-un drept al ei poate cere repararea integrală a prejudiciului cauzat astfel. Se consideră prejudiciu, cheltuielile pe care persoana lezată într-un drept al ei le-a suportat sau urmează să le suporte la restabilirea dreptului încălcat, pierderea sau deteriorarea bunurilor sale (prejudiciu efectiv), precum și beneficiul neobținut prin încălcarea dreptului (venitul ratat)*. Răspunderea civilă delictuală sau reparatorie are ca primă finalitate repararea prejudiciului cauzat, iar prejudiciul reprezintă condiția dar și măsura răspunderii reparatorii, întrucât aceasta se angajează numai în limita prejudiciului injust cauzat.

Vizavi de aprecierea cuantumului prejudiciului moral, care ar aduce o satisfacție echitabilă părții vătămate pentru suferințele cauzate acesteia prin infracțiunea comisă de inculpat, instanța de recurs apreciază că, despăgubirea în valoare de 15000 lei și respectiv 1300 lei pentru cheltuielile de asistență juridică, este una compensatorie.

De altfel, în practica judiciară pe acest segment corect a fost notat că întinderea prejudiciului moral nu poate fi cuantificată potrivit unor criterii matematice sau economice, astfel încât, în funcție de împrejurările concrete ale speței, statuând în echitate, instanța de judecată urmează să acorde despăgubiri apte să constituie o satisfacție echitabilă.

În același sens, se menționează că, în temeiul art. 1423 alin. (1) Cod civil coroborat cu art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanță în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al făptuitorului prejudiciului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacerea persoanei vătămate.

Totodată, este important de a specifica că, atunci când partea solicită repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune, instanța este obligată să soluționeze acțiunea în cadrul procesului penal, or nu există careva impedimente la stabilirea cuantumului acestuia, întrucât reieșind din circumstanțele cauzei, partea urmează a fi despăgubită proporțional suferințelor suportate.

La caz, instanța de apel, la determinarea mărimii compensației pentru prejudiciul moral, a luat în considerație atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice, cât și datele obiective care certifică acest fapt, precum și alte circumstanțe subsidiare, cum sunt situația materială și familială a persoanei care poartă răspunderea pentru cauzarea prejudiciului moral.

Totodată, se relevă că la aprecierea cuantumului prejudiciului moral, în calitate de compensare a suferințelor cauzate prin infracțiune, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 1398, 1422 Cod civil, precum și celor conținute în art. 1423 Cod Civil, care prevăd că: „*mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice*

sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate.”

Din considerentele expuse, Colegiul conchide că soluția instanței de apel urmează a se menține integral, iar argumentele inculpatului a se respinge, ca nefondate. Din partea descriptivă a deciziei instanței de apel, se constată că instanța a dezbătut prin mai multe argumente criticele părților ce vizau soluționarea acțiunii civile.

Tot în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție. *(a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010).*

Pe cale de consecință, instanța de recurs se va limita de a formula răspunsuri detaliate cu privire la criticele ce țin de pretinsa încălcare a pct. 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, întrucât în conținutul hotărârii contestate a instanței de apel se regăsesc deja răspunsuri argumentate vizavi de chestiunile ridicate de inculpat în recursul declarat.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Bordian Vadim XXXXX, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 5 martie 2019, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 iulie 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion